

Det ska böjas i tid ...

Evastina Blomgren är pensionerad högstadielärare och en flitig amatörbotanist som just nu är mitt uppe i arbetet med att färdigställa den kommande Bohusfloran. I sitt arbete i SBF:s styrelse jobbar hon särskilt med att väcka blomsterintresset hos barn och ungdomar.

Snön ligger djup utanför fönstret i skrivande stund och så kommer det nog att förbli en tid även här i Bohusläns havsband, där det är ovanligt med långvariga snötäcken. Just i dag lyser marssoleklar från en blå himmel och från köksfönstret syns för första gången på en månad blått havsvatten utanför den snötäckta isen. Dagsmejan får vatten att sippra fram ur de uppskottade snöhögarna. – Kort sagt, våren är på gång!

Hästhov och åkerfråken i väggkanten, vitsippa, svalört, vårfryle och blåsippa under hasselbuskarna i skogsbrynet. Snart har vi dem här och kan glädjas åt mötet med gamla bekanta. Men är de så självklart bekanta idag? Snart är det bara de äldre och en liten skara entusiaster som känner dem till namn. Utan namn blir de inte våra vänner, utan förblir anonyma och mindre betydelsefulla. – Spelar det någon roll? De finns ju där ändå. – Mitt svar är att det tveklöst har stor betydelse. Den personliga upplevelsen blir inte densamma, minnena inte lika starka, känslan svagare. Det pågår ett intensivt och kostnadskrävande arbete för att rädda hotade arter och miljöer. Hur ska detta kunna förankras hos människor som inte har några relationer till de vilda växter och djur man försöker bevara?

Vi har alltså ett viktigt arv att förvalta. I en värld där avståndet till den bondekultur där de flesta av oss har sina rötter blir allt längre, ter sig naturen mer främmande för varje generation. Det är inte bara en källa till vederkvickelse vi mister utan också ett viktigt kulturarv.

Hur väcks intresset för naturen omkring oss? Jag lärde mig om växterna av min pappa och i skolan lärde vi oss en del. Det gav en bas och ett slumrande intresse som kunde väckas senare i livet när tiden räckte till. Säkert är det likadant för många andra.

Jag tror därför att vi måste lägga grunden i barndomen och det är de små barnen som är viktigast att nå. Då är man fortfarande nyfiken på vad naturen har att bjuda. Många förskolor har mycket verksamhet utomhus. Kan vi samarbeta med dem? I år har vi gjort klistermärken: tolv vanliga vårblommor som barnen kan klistera upp när de sett blommorna. Det är en blygsam början på ett viktigt projekt som vi alla måste hjälpas åt med. Säkert finns det mycket man kan göra med små medel. Hör av er med idéer!

EVASTINA BLOMGREN, ledamot i SBF:s styrelse

evastina.blomgren@gmail.com

Hästhov

Blåsippa